

— 'Αγαπᾷς νὰ τὸ μάθης ;
— Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ.
— "Ε ! Λοιπὸν ! ἀφ' οὗ πολὺ θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, σοὺ λέγω : Ναί, κυρία, ἀγαπῶ τὴν Χρηστίναν τὴν Καπυανήν.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀμαξηλάτου εἰσίγα.
Ἐκείνου αἱ χεῖρες ἐπαιζον μετὰ τὸν ὄρμα-
θὸν τῶν κλειδῶν.

Μετὰ σιγὴν δύο ἢ τριῶν δευτερολέπτων,
ὁ Βίκτωρ Ἀμάντης ἐψιθύρισε :

— Καὶ καληνύκτα.
— Ἀκουσε, Βίκτωρ !
Ἐκεῖνος εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν ὁδόν.
Ἐπέστρεψε βραδέως.
— Τί θέλεις πάλιν ;
— Ἀκουσε ; εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀμα-
ξηλάτου, θὰ σοὺ τὸ 'πῶ ὡς ἀδελφῇ...

Ἡ φωνὴ της ἔτρεμε καὶ αἱ χεῖρές της
συνέπτυσσον τὴν ποδιάν της.

— ... Κακὸ δρόμο ἐπῆρες, Βίκτωρ. Σκέ-
ψου καλὰ, τί θὰ κάμῃς. Σοὺ τὸ λέγω αὐτὸ
χωρὶς συμφέρον. Ἀκουσε! νομίζεις, σὺ 'ποῦ
εἶσαι τίμιος νέος, νομίζεις πῶς εἰμπορεῖς νὰ
εὐγῆς ἔξω μαζὶ μετέτοιαν γυναῖκα ; Θέλεις
νὰ γελοῦν ὅλοι ὅταν περνᾷτε, θέλεις νὰ λυ-
πήσῃς τὴν καυμένην τὴν μητέρα σου καὶ
ἐκείνον τὸν ἅγιον ἄνθρωπον τὸν πατέρα σου.
Καὶ σὺ θὰ λυπηθῇς πολὺ, Βίκτωρ, νὰ εἶσαι
βέβαιος. Ἀλλῶς ἐγεννήθη καὶ δὲν 'μπο-
ρεῖς ν' ἀλλάξῃς...

Ὁ Βίκτωρ τὴν διέκοψεν.
— Ἐτελείωσες ; Εἰμπορῶ νὰ 'μιλήσω
καὶ ἐγώ ;

— Ἀκόμη μίαν λέξιν θὰ σοὺ εἰπῶ. τί
γυναῖκα εἶναι αὕτη ἡ Χρηστίνη ; Ἐχει ἄ-
σπρα δόντια καὶ πρόσωπο ὅλο πιτσιλάδες
καὶ ἡ ὑγεία της δὲν εἶναι γερή. Τούλαχι-
στον, ἂν θέλῃς νὰ κάμῃς αὐτὴν τὴν ἀνη-
σίαν, πάρε μίαν ἄλλην 'ποῦ νὰ ἔχῃ ροδο-
κόκκινο πρόσωπο ! Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν πάρῃς
γυναῖκα, τὴν Χρηστίναν, εἶμαι βεβαιωτάτη.
Ὁχι, δὲν θὰ τὴν πάρῃς, Βίκτωρ ! καὶ ἂν
θέλῃς, στοιχηματίζομεν. Μίαν διασκέδασιν
εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τοῦ Παλλίνου, στοιχη-
μα, καὶ ἐγὼ σὲ πηγαίνω μετὰ τὸ ἀμαξί τοῦ
'Αννетиέλου !...

Ἐγέλα αὕτη, ἀλλ' ὑπεκρίνετο τὸν γέ-
λωτα. Τὸ φρίσσον βλέμμα της δὲν ἔπαυε
νὰ διερωτᾷ τὸν βαφέα.

— Τώρα 'ποῦ ἐτελείωσες, εἶπεν ἐκεῖνος,
σεβαρευθεῖς, θὰ σοὺ εἰπῶ καὶ ἐγὼ δύο λόγια.
Εἶναι τώρα δύο ὁδομαῖδες, ἔχουν ἄρρωστος,
μὰ πολὺ ἄρρωστος, καὶ 'ξεύρεις ποία ἦτο
ἡ ἄρρώστεια μου. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐν ᾧ
ἔβαφα ἓνα σάλι εἰς κόκκινο χρῶμα, ἔβηξα
καὶ εὐγῆκεν αἷμα, καταλαβαίνει ; Καὶ πολ-
λαὶ φοραὶς. Μοῦ ἐφάνη, κυρὰ Ἀμαλία, ὅτι
τὸ βάψιμο τοῦ σαλίου μοῦ εὐγαινεν ἀπὸ τὸ
στήθος, καὶ σοὺ ὁρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου,
ὅτι ὑπέφερα πολὺ ἐκείνην τὴν στιγμὴν...

Ἡ Ἀμαλία ἐψιθύριζε :
— "Ω ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! ... μὴ τὸ
λές... μὴ μοῦ τὸ λές !...

— "Ε ! λοιπὸν, τότε, δὲν εἰξεύρω... Ἀλλ'
ὅταν ἔστρεψα εἰς τὸ μέρος τοῦ δρόμου, εἶδα
τὸν σταυρόν... Καὶ αὐτὸς ὑπέφερε πολλὰ !...
Μία φωνὴ ἀπὸ μέσα μου μοῦ ἔλεγε : πη-
γαίνει, καὶ ρίψου εἰς τὰ πόδια του ! Καὶ ἔτσι
ἔκαμα τὸ τάξιμο !

Ἐπεγένετο σιγὴ.

Ὁ Βίκτωρ ἡσθμαίνει καὶ ἀνέμεινεν ἐπ'
ὀλίγον διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν πνοὴν του. Ἡ
Ἀμαλία δὲν ἔπαυε νὰ τὸν παρατηρῇ, με-
τὰ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς σκευοθήκης καὶ τὴν
χεῖρα ἐπὶ τῆς παρειᾶς.

— Πῶς ἔγινε καὶ ἐγνώρισα τὴν Χρη-
στίναν ; Θὰ σοὺ τὸ εἰπῶ. Ἐγινε τὴν ἰδίαν
ἐκείνην ἡμέραν. Ἐπερνοῦσα κάτω, ἀπὸ τὸ
σπίτι ποῦ ἦτο καὶ μοῦ ἔρριπεν ἓνα ρόδο, ἀπὸ
τὸ παραθυρο. Ἐστεῖλα, μετὰ κάποια πρόφα-
σιν, ἓνα ὑπαλληλον διὰ νὰ πάρῃ πληροφορίας
ἀπ' ἐκεῖ 'πάνω. Ἐφάνη ἐπιτήδειος. Τὸ βράδυ
ἡ Χρηστίνη ἦλθεν εἰς τὸ βαφεῖο...

Ἐεῖπεν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἐμειδία, ὥσπερ
εἰς τρυφεράν καὶ χρηστὴν ἀνάμνησιν.

— Ἡμεθα μονάχοι. Ἐκείνη μοῦ διη-
γήθη τὴν ἱστορίαν της, καὶ μοῦ εἶπε καὶ ὅ-
λας ὅτι μ' ἐγνώριζεν, ὅτι ἤξευρε τὸ δυστύ-
χημά μου ἀφ' οὗτου εἶχεν ἔλθῃ εἰς Νεάπο-
λιν. Εἶναι ἀπὸ τὴν Καπύνην, καὶ δι' αὐτὸ
τὴν λέγουσιν Καπυανήν.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀμαξηλάτου τὸν διέκοψε.

— Καί... σὺ τῆς ὑπεσχέθηκες ;
Ὁ βαφεὺς ἀπεκρίθη συντόμως.
— Ὅτι θὰ τὴν πάρω γυναῖκα.
— Ὁχι ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαλία, μετ' ἐνω-
μένων χειρῶν. Μὴν τὸ λές πλέον ! Αὐτὸν
τὸν λόγον δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν 'πῇς !

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη ἡρέμα.
— Ἐγώ, ἔκαμα τὸ τάξιμο 'μπροστά 'ς
τὸν λαόν, εἰς τὸν 'σταυρωμένο Χριστόν,
κυρὰ Ἀμαλία ! Δὲν πρέπει νὰ παραβῇ κα-
νείς τὸ τάξιμό του εἰναι ἱεροσυλία. Ἐ-
πεῖτα...

Ἐτεῖνε τὴν χεῖρα, λέγων.
— Ἀς εἶναι, καληνύκτα...
— Καὶ ἔπειτα ; ἠρώτησεν ἡ γυνὴ τοῦ
'Αννетиέλου.

— Τίποτε, καληνύκτα.
Καὶ ἔτεῖνε τὴν χεῖρα.
Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔτεῖνε τὴν ἰδικὴν της
καὶ ἐπέμεινεν ἐναγωνίως.
— Μὰ λέγε ! ... Κᾶτι ἤθελες νὰ εἰπῇς...
τί πράγμα ; λέγε !

Ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίθη, ἀποσυρόμενος βρα-
δέως πρὸς τὰ ὀπίσθεν.

— Καὶ ἔπειτα, τὴν ἀγαπῶ, νά.
— Ἀλήθεια ; ... εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ
'Αννетиέλου μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

— Ναί. Καληνύκτα.
Ἐκείνη μόνον ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ.
— Καληνύκτα !
Εἶτα κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς κλί-
νης μετὰ τὰς ἐκείνην τοὺς βραχίονας, ὁλολύ-
ζουσα καὶ δάκνουσα τὰ ἐραπλώματα.

Δ'

Τὴν 30 Αὐγούστου, ἡμέραν τῆς Ἀγίας
Ρόζας, προστάτιδος τῶν βαφείων, οἱ ὑπαλ-
ληλοι τοῦ Βικτωρος Ἀμάντης ἔπαυσαν τὴν
ἐργασίαν τὴν μεσημβρίαν καὶ μετέβησαν
εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλὰ τὸ βαφεῖον ἔμεινεν
ἀνοικτόν, καὶ ὁ Βίκτωρ Ἀμάντης, καθή-
μενος ἐν τῷ μέσῳ σωροῦ ποικιλοχρῶν ὑ-
φασμάτων ἐξηραμμένων ἤδη, ἤρξατο σκε-
πτόμενος, καὶ καπνίζων. Πέριξ αὐτοῦ, εἰς
τὸ ἡμίφως τοῦ μέρους ἐκείνου, ὑπῆρχεν ἄλ-

λόκοτος σωρεία χρωμάτων, ποικίλλοντα πε-
φυρμένως τοὺς τοίχους, συσσωρευμένα εἰς τὰς
γωνίας, καὶ κρεμώμενα ἀπὸ κεκαπνισμένων
δοκῶν τῆς ὀροφῆς, ὡς σταλακτῖται ἐρυθροί,
κυανοί, χρυσοεῖδεις, πράσινοι. Χαμαὶ δέ,
τῇδε κῆκεῖσε, ἐστοιβαζόντο σωροὶ ὑφασμά-
των, ἀποκρίνοντες ἀκόμη ἐλαφροὺς ἀτμούς
ἐκ τῆς βαφῆς καὶ διιδρώνοντες τὸ ὑγρὸν, ἐνῶ
ἐπὶ βραχείων καὶ χονδρῶν ραβδῶν, ἐμπεπηγ-
μένων κατὰ μήκος τοίχου τινὸς ἐκρέμαντο
μετάξινα καὶ βαμβάκερα ἀγαθίδες, αἵτι-
νες ἀπῆδον ἐνεκα τοῦ πρασίνου χρώματός
των εἰς τὴν ἀρμυρὴν ὅλων τῶν σκοτεινῶν
ἐκείνων χρωμάτων.

Εἰς τὸ βάθος, ἐντελὲς σκοτίαν μικρὰ λυ-
χνία ἔκαιεν ἄνωθεν, πιθανῶς ἐνώπιον ἀγίας
εἰκόνης· ἀλλ' αὕτη δὲν διεκρίνετο, καὶ ἡ ἐ-
ρυθρωπὴ ὑπόλαμψις εἰς μάτην ἐπάλασε κατὰ
τοῦ σκοτούς, κατορθοῦσα μόνον νὰ φωτίσῃ
τὴν ἐσωτερικὴν κορωνίδα τοῦ μικροῦ χρυσοῦ
εἰκονισματίου. Εἰς τὰς σκοτεινάς καὶ μυ-
στηριώδεις γωνίας ἤκουετο ὁ κρότος μικρῶν
κρουῶν ρευστῶν εἰς λεκάνας· καὶ ἐπειδὴ εἰς
τὰς λεκάνας ταύτας οἱ βαφεῖς εἵθισται νὰ
τρέφωσιν ἐγγέλους διὰ τὰ Χριστούγεννα, ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρόν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς,
ἤκουετο σκίρτημα ἐντὸς τοῦ ὕδατος, κρότος
ἐλαφρὸς πεπνιγμένης καταδύσεως καὶ βρα-
χέα παφλάσματα, ὥσπερ παιδίου βορβορίζον-
τος πλήρης τὸ στόμα.

Πρὸ τοῦ Βικτωρος, ἄνωθεν, ἐπὶ τοῦ πυ-
κνοῦ τοίχου, ἠνοίγετο μικρὸν παράθυρον πέ-
ραν τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο κῆπος μεστὸς ἡ-
λίου. Ὁ Ἀμάντης, κεκλιμένος νωχελῶς
ἐπὶ τῆς καθέδρας του, τὰς κνήμας ἔχων τε-
ταμέναι, τὴν μίαν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου
του καὶ κρατῶν εἰς τὴν ἄλλην ἐσβεσμένον
σιγάρον, ἔθεετο τὸ χρυσίζον παράθυρον. Εἰς
τὸ βάθος τοῦ ἡλιοφωτιστοῦ κήπου φύλλωμά
τι καθίστα τὸ μέρος ἐκεῖνο σκοτεινόν, ἀνε-
παυστήτως κινούμενον ὑπὸ πρωϊνῆς αὖρας.
Αἰφνιδίως, ὁ ἥλιος διεπέρασε τὸ φύλλωμα
καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ βαφεῖον. Ταῖνια φω-
τὸς ὠλισθήσε κατὰ μήκος τῶν γονάτων τοῦ
'Αμάντης, ἐξετυλίχθη ἐπὶ τοῦ στήθους του
καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ προσώπου του, θαμ-
βοῦσα αὐτόν...

— Βίκτωρ ! Βίκτωρ !
[Ἐπεταί τὸ τέλος.]

Γ6.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Εἰργάσθη ἐκεῖ, ἐδιδάχθη, καὶ ταχέως τὸ
πνεῦμά της ἐλεπτύνθη, ἀνεπτύχθη, ταχέως
ἔμαθε νὰ σκέπτηται λογικῶς, νὰ συνδιαλέ-
γεται, καὶ ὅτι ἠγνόει τὸ ἐμάντευε διὰ τε-
νος λεπτότητος καὶ εὐθυκρισίας, ἐξ ὧν θὰ
ἐθέλγετο ἄλλος τις σύζυγος, διάφορος πρὸς
τὸν ἰδικόν της. Ἀτυχῶς, ὁ Δραπιεῖ ἐπέρρι-
πεν εἰς βάρος τῆς γυναικὸς του ὅλην τὴν
εὐθύνην διὰ τὰς χρηματικὰς δυσχερείας, ἃς
ὕφίστατο, καὶ τὴν ἔκαμνε ν' ἀποτίη διὰ

τῆς ἀδιαφορίας ἢ τῆς τραχύτητός του τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, ἃς δὲν ἤδυνήθη νὰ τῷ ἀποκομίσῃ ἵνα πληρώσῃ τοὺς δανειστάς, οἵτινες ὄλονεν τὸν ἐπείζον καὶ τὸν ἐστενοχώρουν, οἱ πνευματώδεις λόγοι καὶ τὰ γλυκεῖα μειδιήματα, δὲν τῷ ἔθετον εἰς τὸ θυλάκιον τὸ ἐκ χιλίων διακοσίων ἢ χιλίων πεντακοσίων φραγκῶν εἰσοδήμα περὶ οὗ ἦτο βέβαιος καὶ τοῦ ὁποίου τόσῃν εἶχεν ἀνάγκην.

Ἡ ἀέναντος αὐτῆς ἀνάγκη, ἡ καταδιώξις αὐτῆς τῶν δανειστῶν τοῦ τὸν ἐξετράχυνον καὶ τὸν ἐξηρέθιζον τόσον ἐναντίον τῆς συζύγου του· τὸν εἶχε καταστρέψει, ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι εὖρε τὴν σωτηρίαν του καὶ μολονότι ἐκείνη ἤκουε τὰς ἐπιτιμήσεις του μετὰ πρῶτον ἀνεκτικότητος, μολονότι οὐδέποτε ἐξάνίστατο ἐπὶ τοῖς λόγοις, οἵτινες τῇ ἐπλήγων τὴν καρδίαν, ἐκεῖνος οὐδέποτε τὴν ἐσυγχώρει.

Ἦτο σφάλμα τῆς, σφάλμα τῆς ματαιοδοξίας κόρης ἀγαπώσης τὰ μεγαλεῖα· ἂν ὑπέφερον ἐκ τῆς στερήσεως, ἂν ἡ θέσις του ἠπειλείτο, ἂν διεκυβέετο τὸ μέλλον του, ἂν σήμερον ἢ αὔριον τὸν ὑπεχρέουν νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του, διότι ὁ συνταγματάρχης Βαυὼν κατέτρεχεν ἀπηνῶς τοὺς χρεωμένους ἀξιοματικούς, αὐτὰ ὅλα, διότι ἔσχε τὴν τυφλὴν ἀδυναμίαν τοῦ νὰ νυμφεῖται. «Ἄν δὲν ἔκαμνα αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν!» ἐπανελάμβανε δεκάκις τῆς ἡμέρας· καὶ οὐδέποτε ἐκείνη τῷ εἶχεν ἀντιτάξει ὅτι ἡ θέσις των θὰ ἦτο ἀνεωτέρα ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνον τὰ χρεῖ, ἅτινα ἐκεῖνος εἶχε συνάψει προτοῦ προῆλθῇ εἰς (αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν). Ὁ μισθὸς του θὰ ἦτο ἐπαρκὴς ὥπως συντηροῦντο καὶ ἐνεδύοντο εὐπρεπῶς. Ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ κάμνῃ μὲ τὰ ὀλίγα χρήματα ἅτινα τῇ ἀπεκομίζεν, ἂφ' ἧς ὁ τρομερὸς λοχαγὸς Βοντὰν τῷ ἐπήνεγκε τὰς κρατήσεις;

Ἀκριβῶς διὰ τὸν τρόπον δι' οὗ τῇ εἶχε προσενηχθῇ ὁ σύζυγός της ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βονέ, ἤθελε νὰ τῷ ἐπεδείκνυνεν ὅτι δὲν ἦτο τὸ πτωχὸν πλάσμα, ὅπερ ἐκεῖνος πιθανὸν νὰ τὴν ἐξέλαθε· τὰ πρὸς ὁμιλίαν θέματα δὲν ἔλειπον· πλὴν τῆς πόλεως, ἦσαν τὸ σύνταγμα καὶ πρὸ πάντων αἱ σύζυγοι τῶν ἀξιοματικῶν.

— Πῶς, δὲν εὐρετε κατ' οἶκον τὴν βαρωνίδα Λαοντάν; Πρέπει ἐκ νέου νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε.

— Θὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, καὶ ἀπόψε μάλιστα ὅποταν θ' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν.

— Κατάλληλος ἡ ὥρα· ἀπὸ τὰς ἑξ ἑως τὰς ἑπτὰ δέχεται καθ' ἑκάστην, καὶ αὐτὸ εἶνε χαριέστερον τοῦ νὰ δέχεται ὅπως ἡμεῖς μίαν μόνον φορὰν καθ' ἑβδομάδα, καὶ γνωρίζετε ὅτι ἀξιοῖ νὰ εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς χάριτος τοῦ πρὸ εἰκοσαετίας συρμού Μετερνίχου, ἣν ἐτήρησεν ἐν ὅλῃ τῇ ἐντελείᾳ, μέχρι σημείου, τοιοῦτου ὥστε ζητεῖ νὰ καταστῇ τὸ πανομοιότυπον τῆς κομῆσεως, ἢ ἀπομιμνῆται τὰς περιβολὰς καὶ τοὺς τρόπους, καὶ ἐπιτυχεστάτα, κατὰ τὰς κρίσεις ἀνθρώπων εἰδημόνων. Θὰ τὴν εὕρητε ἐξηπλωμένην ἐπὶ μακροῦ ἀνακλιντήρον καὶ ἐπιδεικνύουσαν τοὺς πόδας της, τὸ μόνον καλὸν τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Ἀφοῦ μείνητε πέντε λεπτά παρ' αὐτῇ, θὰ ἐμφανισθῇ ὁ βαρῶνος, σύντροφος, ὡς ἄνθρωπος καταπεπο-

νημένος ὑπὸ ἐμβριθῶν ἀσχυρίων. Θὰ τῷ τείνῃ τὴν χεῖρα, ὥσπερ τὸ πρῶτον ἤδη βλέπουσα αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καὶ θὰ τῷ εἴπῃ τὴν στερεότυπὸν τῆς φράσιν: «Καλημέρα, Θεοφίλε, πῶς ἔχετε». Εἰς τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος θ' ἀπαντήσῃ διὰ τῆς ἐπίσης στερεοτύπου φράσεως: «πολὺ καλὰ, βαρῶνη, ἐπεράσατε καλὰ τὴν νύκτα;» ὡς νὰ μὴ διήρχοντο τὴν νύκτα των εἰς τὸ αὐτὸ ὁμάτιον. Κατὰ πρώτην φορὰν, αὐτὸ θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ, καί, τῇ ἀληθείᾳ, πλείοτερον ἀπὸ τὰ γεύματά του ἂν καὶ ἔχῃ νέους μαγείρους, τοὺς ὁποίους παραλαμβάνει διὰ τὴν ἰδιαιτέραν του ὑπηρεσίαν, εὐθὺς ὡς ἔρχεται εἰς τὸ σύνταγμα.

Ἐθεώρει τὸν Βονέ μειδιῶντα καὶ λύπητις ἐμινύετο πρὸς τὴν χαρὰν ἣν ἠσθάνετο ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ της: διατί νὰ μὴ ἦτο καὶ ὁ σύζυγός της παρών, θὰ ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἦτο ποσῶς ἡ ἀσήμαντος γυνὴ δι' ἣν τὴν ἐξέλαμβανεν. Ὁ Βονέ περὶ οὗ ἐκεῖνος ἔλεγε τόσα καλὰ, δὲν ἦτο ποσῶς ἀνόητος, καὶ ἐγέλα.

Εἶχεν ἀρκούντως ἐνθαρρυνθῇ καὶ δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Μετὰ τὴν σύζυγον τοῦ ἀντισυνταγματάρχου, ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς συζύγου τοῦ διοικητοῦ τοῦ ταγματος εἰς ὃ ἀνῆκεν ὁ Βονέ, τῆς κυρίας Κόλλα, κατόπιν τῆς τοῦ λοχαγοῦ του, τῆς κομῆσεως κυρίας Λά Ζενεβραί.

— Ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, σὰς συνιστῶ νὰ προφυλάττησθε ἀπὸ τὴν κυρίαν Κόλλα, καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι περὶ αὐτῆς ἡ βαρωνὶς Λαοντάν ἦτις μᾶς βαπτίζει ὅλους μὲ ἰδικὰ τῆς ἐπιθετα κωμικά, εἶπεν ὅτι κακολογεῖ ὅχι μόνον ἐκείνας τὰς ὁποίας πρέπει, ἀλλ' ἐπιρρίπτει στίγματα καὶ εἰς ὅσας οὐδὲν ἔχουσι τοιοῦτο. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Λά Ζενεβραί, μὴ σὰς ἐξαπατήσῃ τὸ ψυχρὸν τῆς ἐξωτερικόν· κατὰ βάθος, εἶνε ἐξαιρετικὸς καὶ ἀγαθωτάτη γυνή, ἡ καλλιότης ἴσως ὅλων· ἀτυχῶς, μολονότι, ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της, εἶνε καταγωγῆς ὑψηλῆς, εἶνε πτωχή, πτωχεύσασα, ἀφοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ καὶ μόνου ἀποζῶσι, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ψυχρὸν τοῦ ὕφους της· ἂν ἐφέρετο πολὺ οἰκείως πρὸς ἡμᾶς, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἐκπίπτει τῆς θέσεώς της· δι' αὐτό, φέρεται λίαν εὐγενῶς, μετ' ἀποσιώσεως μάλιστα πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ συντάγματος, ἀλλὰ τηροῦσα τὰς ἀποστάσεις.

Ὅσον ἐνδιαφέρουσι καὶ ἂν ἦσαν αἱ περιγραφαὶ αὐταὶ τῶν συζύγων τῶν συναδέλφων του, ὁ Βονέ δὲν ἐλησμονεῖ τὴν κυρίαν Λά Ζενεβραί.

Δι' αὐτὴν εἶχεν ἔλθει, καὶ ὅχι διὰ τὴν βαρωνίδα Λαοντάν ἢ τὴν κομῆσσαν Λά Ζενεβραί.

— Ἀφοῦ τόσον καλῶς γνωρίζετε τὰς κυρίας πρὸς τὰς ὁποίας ἐσχέτισθον, ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ σὰς ἐρωτήσω τί σημαίνουσι λέξεις τινὲς τοῦ Δραπιέ περὶ τῆς κυρίας Βοσμωρῶ τὰς ὁποίας δὲν ἠνύνησα καὶ αἵτινες ἔκτοτε μοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην. Διατί: δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν; πῶς δὲν θεωρεῖται τόσον ἐχέφρων ἂφ' ἧς συνῆψε τὸν δευτερόν της γάμον;

Ἐκείνη ἠτένισεν ἐπὶ μακρόν, εἶτα μειδῶσα:

— Σὰς ἐνδιαφέρει, ἡ κυρία Λά Ζενεβραί; ἠρώτησεν.

— Μοὶ ἐμπνέει συμπάθειαν. Εὐρίσκω τὸ διαίτημα αὐτό, μὲ τὴν μάμμην, τὴν μητέρα καὶ τὰς δύο κόρας ἐν τῷ ὠραίῳ πλαισίῳ τὸ ὁποῖον τὰς περιβάλλει, ὅπως περιεργον.

— Τὸ ὄνειροπολήσατε; ἠρώτησε μετ' ἐμφαντικοῦ μειδιήματος.

— Ὅχι, ἀλλὰ τὸ ἐσκέφθην, τοῦλάχιστον.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπαρκές· πρέπει νὰ σκέπτησθε κατὰ τι, πολὺ, διακαῶς.

— Εἰς τὴν κυρίαν Λά Ζενεβραί;

— Ἀλλ' ὅχι, εἰς τὰς κόρας της.

— Καὶ εἰς τὰς δύο;

— Ἀλλ' ὅχι, εἰς τὴν μίαν ἢ εἰς τὴν ἄλλην.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!

— Ἀπὸ τῆς ἐσπερίδος μας εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, πολλὰκις ἐκάμνομεν περὶ ὑμῶν λόγον ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἐγώ, καὶ ἵνα εἶπω τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐκάμνομεν λόγον ἢ περὶ ὑμῶν· γνωρίζετε πόσην ὁ Ἐδμόνδος τρέφει ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς ἀρχαίους του ἐν τῇ Σχολῇ συμμαθητάς, καὶ σεις εἴσθε ἐκεῖνος περὶ οὗ ἔχει σχηματίσει τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας... Καὶ λέγουσα «ἐλπίδας», ἐννοῶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν τῷ ἐμπνέετε. Τέλος προβλέπει τὸ μέλλον σας λαμπρὸν καὶ εὐρίσκει ὅτι λίαν ἐπωφελὲς πρὸς τοῦτο θὰ καθίστατο ἐν καλὸν συνοικέσιον. Δι' αὐτὸ μᾶς ἐπῆλθε κατὰ νῦν αὐτὸς ὁ γάμος.

— Καὶ μὲ ποίαν, παρακαλῶ; ἠρώτησεν ἐκεῖνος γελῶν.

— Αἱ γνώμαί μας δὲν συμφωνοῦσιν· ὁ Ἐδμόνδος ἐπιθυμεῖ τὴν Ἀννέταν, ἐγὼ ἠθέλον τὴν Ἰουλιανήν. Ἡ Ἀννέτα εἶνε βεβαίως κόρη ὠραιότατη, λαμπρά, πλήρης θελγήτρων, τὸ ἀναγνωρίζω ὅπως ὅλοι, ἀλλὰ τὰ θελγήτρα τῆς Ἰουλιανῆς, μὲ τὸ νὰ ἦναι ἡρεμώτερα, δὲν ὑστεροῦσιν ἐν τοῖς ἐκείνων. Σημειώσατε ὅτι δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὴν περιουσίαν, καὶ ὅτι δὲν προτιμῶ τὴν Ἰουλιανὴν διὰ μόνον τὰ πλούτη της. Ὅχι, εὐρίσκω ὅτι τὰ πλεονεκτήματα τῆς Ἰουλιανῆς εἶνε ἀσυγκρίτως ὑπέρτερα πρὸς τὰ τῆς ἄλλης. Ἡρώτατε πρὸ ὀλίγου διατί ἡ κυρία Βοσμωρῶ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν; Διότι ἡ πτωχή γυνὴ ἔχει τὸ λογικὸν ἐλαφρόν ἂν μὴ εἰς βαθμὸν παραφροσύνης, τόσον τοῦλάχιστον, ὥστε νὰ μὴ ἦναι ἱκανὴ νὰ τηρήσῃ λογικὴν τινα θέλησιν: ὁπόταν τὴν γνωρίσητε, θὰ ἴδῃτε αὐτὴν ρηγνύουσαν αἴφνης ἄνευ λόγου γέλωτα μὲ πρόσωπον ἡρεμίαν ἐκφράζον, ἢ θὰ τὴν ἀκούσητε διακόπτουσαν αἴφνης τὴν ὁμιλίαν της. «Ἀφετέ με, θὰ σὰς εἶπω πράγματα ἀνόητα». Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, μὲ μάμμην κωφὴν, μὲ μητέρα ἐσπερημένην θελήσεως, ἡ Ἰουλιανὴ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς οἰκίας καὶ ἐπέχει αὐτὴ θέσιν μητρός. Οἱ τρόποι της σὰς ἐπέδειξαν αὐτὴν ὡς πνευματώδη, πλήρη καρδίας, ἀγαθότητος, γαλήνης. Διὰ τὰ πλεονεκτήματά της αὐτὰ προτιμῶ τὴν Ἰουλιανήν μετ' ὅλον τὸ κάλλος τῆς Ἀννέτας. Καὶ μὴ ἐκπλήττεσθε ἂν ἐσκέφθην ὅτι δύνασθε νὰ καταστήτετε σύζυγός της. Ἐν τῇ Φεργιάδῃ οὐδεὶς ὑπάρχει ἀνταξίος αὐτῆς, ἀφοῦ οὐδεὶς ἑως

τώρα τὴν κατέπεισε νὰ ὑπανδρευθῇ, ἔρχε-
σθε...

— Ἀλλὰ δὲν ἔρχομαι μὲ τὴν σκέψιν
τοῦ νὰ συναψῶ γάμους, ἦν ἄλλως οὐδέποτε
ἔρχον· καὶ ἔπειτα δὲν ἔρχομαι μόνος· μετ'
ἐμοῦ ἦλθεν ἐν Φεγιαδῇ καὶ ὁ Δερόδης.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ Δερόδης· οὔτε συ-
ναδέλφος οὔτε φίλος εἶνε τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ
ἔπειτα μὲ τὴν περιουσίαν ἣς εἶνε κάτοχος ἡ
Ἀννέτα καὶ αὐτὴ ἡ Ἰουλιανὴ μικράν ἔχουν
δι' αὐτὸν σημασίαν. Τώρα, ἐὰν ἐσκέψθην
εἰς αὐτὸ τὸ συναικίσιον, μὴ μ' ἐκλάβετε
ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος προζενήτριαν. Εἶνε ἡ
πρώτη φορά καθ' ἣν ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ
τοιούτα, καὶ ἡ ἰδέα μοὶ ἐπῆλθε κατόπιν
τῶν ἐπαινῶν, οὓς ἤκουσα διὰ σὰς παρὰ τοῦ
Ἐδμόνδου, ὅτε τῷ ἐγράψατε ζητοῦντες αὐτῷ
πληροφορίας περὶ Φεγιαδῆς. Ἡ ἰδέα μου
αὐτῇ ἐνισχύθη ὅτε σὰς εἶδον. Ἀγνοῶ, ἐννο-
εῖται, ἂν θὰ συμμερισθῇτε αὐτῆς, καὶ δὲν
ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ τοῦ-
του... Ἀλλ' ἂν ποτε λάβητε ἀνάγκην ἐμ-
πίστου, εἶμαι ἐδῶ θὰ αἰσθανθῶ ἐμαυτὴν εὐ-
τυχῇ ἂν μ' ἐκλέξετε ὡς τοιαύτην.

ΙΑ'

Τὴν ἐσπέραν τοῦ σαββάτου ὁ Βονὲ καὶ
ὁ Δερόδης, συνοδεύμενοι ὑπὸ τοῦ Σολέ ἀ-
ναδεχθέντος νὰ τοὺς εἰσαγάγῃ, ἐπῆγαν νὰ
ἐπισκεφθῶσι τὴν κυρίαν δὲ Βοσμωρῶ.

Τὴν εὐρον μετὰ τῆς μητρὸς της καὶ τῶν
θυγατέρων της ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, ὅπου, κατὰ
τὰς καλοκαιρίας, διήρχοντο τὴν ἐσπέραν.
Κατὰ μῆκος τοῦ τείχους παρετάσσοντο κα-
θίσματα κήπου μεταξὺ τῶν πορτοκαλλῶν,
καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο δίσκος μὲ πο-
τήρια.

Ἐκεῖ, τῶνόντι, ὑπεδέχοντο συνήθως τοὺς φί-
λους οἵτινες ἤρχοντο ἵνα τοὺς βλέπωσι κατ'
αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ τὸ μέρος, ἐν ἡμέραις ὡ-
ρίαις, ἥτο λίαν πρόσφορον πρὸς ἀναπαυσιν
καὶ συνδιαλέξιν· ὅπασθεν ἥτο τὸ κιγκλιδωτὸν
καὶ ἐμπροσθεν διηνοίγετο πρὸ τῶν ὀμμά-
των ἡ κοιλάς, ὁπόθεν ἔπνεεν ἡ δρόσος τῆς
ἐσπέρας.

Ἐνῷ οἱ τρεῖς ἀξιοματικαὶ ἡτοιμάζοντο
νὰ καθήσωσιν, ἡ Ἰουλιανὴ ἀπεταθὴ πρὸς
τὸν Βονέ:

— Δὲν προτιμᾷτε νὰ ἐπιστρέψωμεν; ἡ-
ρώτησε.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι εἴμεθα πολὺ καλὰ
ἐδῶ, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος ἐκπληκτος ὀλίγον
διὰ τὴν ἐρώτησιν.

— Οἱ κύριοι αὐτοὶ καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναμ-
φιθῶμεν, ἀλλ' ὑμεῖς, κύριοι, ὅστις ἔρχεσθε ἐξ
Ἀφρικῆς, δὲν φοβεῖσθε τὸ ἐσπερινὸν ψῦχος;
Ὅτε ἐμάθομεν ὅτι οἱ πυρετοὶ σὰς ἠναγκά-
σαν νὰ ἐγκαταλίπητε τὴν Ἀλγερίαν, ἐλυ-
πήθημεν, διότι σὰς ἐκάμομεν καὶ ἐχορεύ-
σατε μέρος τῆς νυκτὸς ἐν πλήρει ὑπαίθρῳ.

— Ὁ Βονὲ ὅστις οὐδέποτε ἐτύγχανε ται-
ούτων περιποιήσεων, συνεκινήθη ἐξ αὐτῆς
τῆς μερίμνης.

— Μὴ ταρτατε κανενὸς τὴν ἡσυχίαν
χαρὶν ἐμοῦ, παρακαλῶ, δεσποινίς· οὐδὲν ἔχω
νὰ φοβέσθαι ἐκ τοῦ κλίματος τῆς Φεγιαδῆς·
ἴσως ἂν εἰς ἄλλο μέρος ἔκαμνον τὴν ἀπρο-
νοήσιαν νὰ ἐχόρευον μέρος τῆς νυκτὸς ἐν

πλήρει ὑπαίθρῳ, θὰ τὴν ἐπλήρωνον δι' ἐνὸς
σφοδροῦ πυρετοῦ, ἀλλ' ἐδῶ ἡ ἐσπερινὴ δρό-
σος, ἄνευ ὑγρασίας, δὲν μοὶ εἶνε ἐπιβλαβής·
θὰ ἐλυπούμην μὴ ἀπολαύων τῆς μαγευτι-
κῆς αὐτῆς θέας.

— Τῶνόντι!

— Τόσον ἡ ἐσπερίς ἐκείνη ἥτο θελκτικὴ
ἐν τῷ ἰδιορρυθμῷ της πλαισίῳ ἐν μέσῳ τοῦ
ἀρχαίου ἐκκλησιδίου, μὲ τὴν χλόην, τοὺς
φανούς καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης τὸ λευκαῖ-
νον τὰ παράθυρα, ὥστε ταῦτα πάντα κατε-
κυρίευσαν τὸ πνεῦμά μου.

Ἡ γραῖα κυρία Ἀμιλῶ προσεῖχεν εἰς τὰ
λεγόμενα τοῦ Βονέ ὡσεὶ δυναμένη νὰ τὸν ἀ-
κούη, θεωροῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
μετ' ἀρίστου μειδιήματος.

— Δὲν ἐκκοδισθεῖσθε μὲ τὴν ἐσπε-
ρίδα μας; τὸν ἠρώτησε.

— Ποσῶς, κυρία.

Ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς τῆς ἀπαντήσεως, ἡ
Ἰουλιανὴ ἐγράψεν ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου:
«Ὁ κ. Βονὲ λέγει ὅτι ἡ ἐσπερίς ζωηρῶς τῷ
ἐνετυπώθη εἰς τὴν μνήμην».

Ἡ πάντοτε σοβαρὰ τῆς κυρίας Ἀμιλῶ
φυσιογνωμία ἐφαιδρύνθη.

— Λοιπὸν θὰ κάμωμεν καὶ ἄλλας διὰ
νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν, ἀπεκρίθη μετ' ἀ-
γαθότητος· θὰ προσπαθῶ τοῦ λοιποῦ νὰ
ζώσω εἰς τοὺς δακτύλους μου πλειότεραν εὐ-
λιγυσίαν.

Ἐνῷ οὕτω συνδιελέγοντο, ὁ Δερόδης καὶ
ὁ Σολέ εἶχον καθήσει πρὸ τῆς κυρίας δὲ Βο-
σμωρῶ καὶ τῆς Ἀννέτας, ἀλλὰ στρέφοντες
τὰ νῶτα πρὸς τὸ κιγκλιδωτὸν, εἰς τρόπον
ὥστε ὁ Βονὲ εὐρίθη ἀντιμέτωπος τῆς Ἀν-
νέτας· τὸ πρῶτον ἤδη τὴν ἔβλεπεν ὑπὸ τὸ
φῶς τῆς ἡμέρας καὶ εἶτε διότι ἐπηρεάσθη ἐξ
ὅσων περὶ αὐτῆς εἶχεν ἀκούσει, εἶτε διότι αἱ
τελευταῖαι τῆς ὁσέως ἀναλαμπαὶ αἵτινες
τὴν ἐφώτιζον ἀνεδείκνυσαν ὅλον της τὸ καλ-
λος, ζωηροτάτην ἡ θέα της τῷ ἐνεποίησεν
ἐντύπωσιν· τί ὥραία τῷ ὄντι κόρη! ἐνῷ ὡ-
μίλει πρὸς τὸν Δερόδην τὸ αἶμά της εἶχε
χρωματίσει τὸν ἀπάλῃ της ἐπιδερμίδα καὶ
οἱ κυανοὶ τῆς ὀφθαλμοῦ ἐσπινθήριζον· οὕτω
λαμπρὰ καὶ ἀκτινοβόλος, πόσον διέφερε τῆς
γλυκειᾶς καὶ πρᾶξυ ἀδελφῆς της· δὲν μετε-
βαλλοντο βεβαίως τὰ ἐπὶ τῆς Ἰουλιανῆς
αἰσθηματά του, ἀλλ' ἡ Ἀννέτα τὸν ἐγού-
τευε, καὶ θεωρῶν αὐτὴν χωρὶς νὰ ὀμιλῇ ἐ-
πανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν:

— Τί ὥραία κόρη! τί ὥραία κόρη!

Πάρχυτα ἡ συνδιάλεξις ἐγενικεύθη, διότι
ἂν ἡ Ἀννέτα ἐφαίνετο θέλουσα ν' ἀπασχολῇ
τὸν Δερόδην, ἐφαίνετο ἐπίσης μὴ ἐπιτρέπου-
σα εἰς τὴν ἀδελφὴν της νὰ τηρῇ ἀπησχολ-
ημένον τὸν Βονέ· καὶ οἱ δύο, καὶ οἱ τρεῖς
ἀκόμη, εἰς αὐτὴν ἔπρεπε ν' ἀνῆκον· μὴ δι-
ατριψάντων ποτὲ ἐν Ἀφρικῇ τοῦ Δερόδη
καὶ τοῦ Σολέ, ἠρώτησε τὸν Βονέ περὶ τοῦ
βίου τῶν πόλεων καὶ τοῦ τῶν ἐρήμων ἐν
Ἀφρικῇ.

— Ἐφρόνευσεν ἐκεῖ πολλοὺς Ἀραβας;
Ἀπεκόμισε μαζὺ του καμμίαν συλλογὴν
ὀπλων;

Ἐνῷ ἐκεῖνος ἥτο παραδεδομένος εἰς τὴν
διήγησιν του, τῷ ἐφάνη νὰ εἶδε τὰς χεῖρας
τῆς κυρίας Βοσμωρῶ συνταρασσομένας ὑπὸ
ἀλλοκότου σπασμοῦ· αἶφνης, ἔρριψε τὰς χεῖ-

ρας πρὸς τὰ ἔμπρός, εἶτα, ὅτε τὰς ἀπέθη-
κεν ἐπὶ τῶν γονάτων της, οἱ δακτύλοι ἡ-
νοίγοντο καὶ ἐκλείοντο διὰ κινήσεων ἀκου-
σίων.

Τότε ἡ Ἰουλιανὴ ἠγέρθη, παρέλαβε τὴν
μητέρα της ἀπὸ τοῦ βραχίονος, καὶ ἀπεμα-
κρύνθησαν ἀμφοτέραι, ἐνῷ ἡ Ἀννέτα, δι-
χως ποσῶς τὰ ταραχθῇ, τὸν παρεκάλει νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησιν.

Ἐξηκολούθησε λοιπὸν, ἀλλὰ λέξεις τι-
νάς μόλις εἶχεν εἶπει, ὁπόταν ἤκουσεν ἔκρη-
ξιν γέλωτος στρηνοῦς προσερχομένην ἀπὸ τοῦ
μέρους ὅπου ἡ Ἰουλιανὴ καὶ ἡ κυρία Βο-
σμωρῶ εἶχον κατευθυνθῇ.

Ἄν ἡ κυρία Δραπιὲ δὲν τῷ ἔκαμνε λόγον
περὶ τοῦ γέλωτος τούτου, θὰ διέκοπτεν ἀναμ-
φιθῶς τὴν ἀφήγησιν του, ἀλλὰ, τυγχά-
νων ἐν γνώσει τοῦ πράγματος ἐφρόντισε νὰ
μὴ ἐπιδείξῃ οὐδὲν σημεῖον ἐκπλήξεως, καὶ
ἐξηκολούθησεν ὡσεὶ μηδὲν ἀκούσας.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἤρχησε πολὺ νὰ ἐπανέλθῃ.

Τέλος ἐπέστρεψε μόνη.

Ὁ Βονὲ καὶ ὁ Σολέ, οἵτινες διετέλουν ἐν
γνώσει τοῦ νοσήματος τῆς κυρίας Βοσμωρῶ,
οὐδὲν εἶπον, ἀλλ' ὁ Δερόδης, ὅστις ἠγνόει,
ἐνόμισε χρέος του τὸ ν' ἀποτείνῃ φράσεις
τινάς ἐμφανισύσας ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν Ἰου-
λιανὴν, ἥτις, ἄνευ τινος ἀμνηχανίας, ἀπῆν-
τησεν ὅτι ἡ μήτηρ της ὑποφέρουσα ὀλίγον
κατεκλίθη, αὐτὸ καὶ μόνον.

Τοῦτο φυσικῶς τῷ λόγῳ συνέταμε τῶν ἀ-
ξιοματικῶν τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ μεθ' ὅλην
τὴν ἐπιμονὴν τῆς Ἀννέτας ὅπως μείνωσιν
ἀκόμη, ἀπεσύρθησαν.

— Διατί νὰ μὴ φέρῃς πάλιν τὴν μαμά
μαζὺ σου; εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφὴν της ἡ
Ἀννέτα ὅτε ἐκεῖνοι ἀνεχώρησαν.

— Ἦτο τῶνόντι καταβεβλημένη.

Ἡ Ἀννέτα ἔκαμε μορφασμὸν ἀπαρε-
σκείας, καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ πλειότερα εἰς τὸ
δωμάτιόν της.

Ἀλλὰ δὲν ἀνέβη πρὸς ὕπνον.

Σύρασα ἀνάκλιντρον μέχρι τοῦ παραθύ-
ρου, τὸ ὁποῖον ἥτο ἠνεωγμένον, ἐξηπλώθη
νωχελῶς καὶ ἀπέμεινεν ἐκεῖ ἐκλειυμένη ἐν
τῇ μαλακότητι τῆς ἐσπέρας.

Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν, ἡ Ἰουλι-
ανὴ ἦλθε πρὸς συνάντησιν της.

— Τί καμνεῖς αὐτοῦ; τὴν ἠρώτησε μετὰ
τρυφερότητος.

— Τίποτε.

— Ρεμβάζεις;

— Ναὶ καὶ ὄχι.

Λαβούσα καθίσμα, ἡ Ἰουλιανὴ ἐκάθησε
παρὰ τὴν ἀδελφὴν της.

— Πῶς τὸν εὐρίσκεῖς; εἶπε.

— Καὶ σὺ;

— Πολὺ καλόν, καλλιστόν· ἡ δευτέρα
ἐντύπωσις ἐνεδυναμώσε τὴν πρῶτην· εἶνε
ἀνὴρ διὰ τὸν ὁποῖον ἐκαστὴ νέα ὀφείλει νὰ
ποθῇ διὰ σύζυγον...

— Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Θὰ τὸν δεχθῇς λοιπὸν, ἂν ἤθελε σὲ
ζητήσει;

Ἡ Ἀννέτα ἤρχισε νὰ γελᾷ.

[Ἐπεται συνέχεια].